

CHƯƠNG II

Dừng xe trước một ngôi biệt thự cổ xưa, Tần chậm rãi nhấn chuông và bình thản ngắm những nụ tầm xuân xanh biếc buông lơi trên hàng rào

Đã chuẩn bị tinh thần, nên cô sẽ chẳng thất vọng nếu thêm một lần nữa bà giúp việc già có gương mặt nức nẻ những vết chân chim ra mời cô về vì chủ bà ta không được khoẻ

Nhất quá tam ba bận. Nếu người ta hẹn nữa, chắc Tần sẽ xù vì khách hàng quá khó khăn này và đợi anh Chiến giới thiệu mỗi khác

Phương Tần đã viết được hai hồi ký cho hao người khách rồi, nên chuyện viết lách với cô không còn đáng sợ nữa. Trái lại, Tần khá tự tin với tay nghề đã có chút kinh nghiệm của mình. Tần chẳng muốn bận rộn tâm trí vào cuộc hẹn này, khi anh Chiến đã nói có rất nhiều mối làm ăn cho cô

Cách cổng từ tốn hé mở. Bà già có bộ mặt sần sùi như vỏ trái cam sành hà tiện lời nói đến mức tối thiểu:

Mời vào

Phương Tần dắt xe trên lối đi trải sỏi trắng lạo xạo dưới chân Ở thành phố này, hiếm còn nhà nào trải sỏi thế này. Tần muốn choáng vì mùi hoa hoàng hậu sục vào mũi. Nhà giàu có khác. Ngồi ở phòng khách rộng, không khí tràn ngập hương hoa lan tím được cắm trong chiếc bình màu trắng như bạch ngọc, Phương Tần tò mò ngắm những chiếc lọ cổ, chén, bát được bày trong tủ kính' sách bong

Phòng khách bày theo lối xưa với một giàn bình khí cổ ở giữa, uy nghi, nhưng lạnh như tiếng sắt thép va vào nhau nơi chiến trường xưa. Tường xung quanh sơn các mảng màu xen kẽ rất lạ. Các bức thủy mặc xa xăm, mờ ảo treo đầy lẫn các câu đối, liễn được viết bằng chữ hán khiến Tần có cảm giác mình đang trong nhà một ông quan thời phong kiến nào ấy

Bà già bung lên một tách trà có nắp đậy rồi bảo cô chờ

Phương Tần nhấp nhòm trên chiếc ghế đen chạm xa cừ ngũ sắc óng ánh. Cô không biết mình còn chờ đến bao giờ đây?

Nhưng giục tốc bất đạt. Tần đến đây lần này là lần thứ bọ Chẳng lẽ chờ không được? Chẳng hiểu sao cô bồn chồn thế này

Bung tách trà lên, mở nắp ra, uống từng ngụm nhỏ, Tần cố hình dung vẫn không tưởng tượng được người cô sắp gặp sẽ như thế nào

Lấy cái máy cassette bỏ vào túi ra xem lại lần nữa, Tần yên tâm chờ tới lúc sử dụng nó

Anh Chiến báo máy cassette giúp người ta ghi nhớ những tình tiết nhỏ nhất để hoàn thành tốt hồi ký. Tần hy vọng sẽ làm tốt hơn nữa việc cô đã làm này

Cuối cùng, nhân vật của Tần cũng xuất hiện. Suýt nữa, cô kêu lên khi nhận ra đó là người cô đã gặp trong gallery Đồng Vọng cách đây không lâu. Nhưng rất khác với hôm trước, bữa nay trông ông ta lạnh lùng, cao ngạo thế nào ấy

Theo lời ông Chiến thì ông ta là Vương Minh Chụ Ông Chủ là mộ người rất thành đạt trên thương trường. Ông ta muốn viết hồi ký về cuộc đời, sự nghiệp của mình để gửi lại cho con cháu

Tần muốn đội ngược khi ông ta giương đôi mắt vẫn còn rất bén về phía cô. Đó là cái nhìn của một người lạ. Cũng đúng thôi, giàu sang, quyền quý như ông Chu, làm sao nhớ đã có lần nhờ Tần một việc con con như chọn một bức tranh. Cô cũng chả nên nhận vợ làm chi vì cô vốn tự trọng

Giọng ông Chủ khinh khỉnh vang lên cắt ngang suy nghĩ của Tan:

Toi không nghĩ người ta gửi đến đây một con bé đang học phổ thông mặt bún ra sữa như vậy

Phương Tần vội lên tiếng:

Cháu tốt nghiệp đại học đã hai năm rồi ạ

Ông Chủ nhếch môi:

Đó là khoảng thời gian quá ngắn so với một đời người. Bản thân mình, mình chưa có kinh nghiệm sống làm sao viết cho tốt về người khác được

Phương Tần mau mồm:

Vì cháu chưa có cái nhìn tầm tới về cuộc đời, nên mới viết về người khác một cách trung thực ạ

Ông Chủ bật cười, tiếng cười cũng lạnh như khuôn mặt ông ta

Đôi đáp khá lẩm. Tôi thích người tự tin. Thế hai năm qua, cháu đã làm những gì

Phương Tần lím môi. Nếu...Khai thật suốt thời gian qua mình đổi chỗ làm liên miên thì mất thế, thậm chí mất cả cơ hội này, nhưng nói dối cô lại không quen, nên Tần lấp lửng:

Ngươi ta thuê gì cháu làm việc đó, miễn phù hợp với chuyên môn thì thôi ạ

Vẫn giọng mỉa mai, ông Chủ nhếch môi:

Tốt nghiệp đại học mà cứ lo chạy việc nghĩ cũng tuổi thân nhi?

Cháu tin sớm muộn gì cũng tìm được việc làm thích hợp

Phương Tần thành thật:

Cháu mới theo việc này hai ba tháng, nên chưa thể trả lời được

Ông Chủ ngạo nghễ:

Có bao nhiêu người viết hồi ký cho tôi rồi cháu biết không?

tan nhẹ lắc đầu:

Dạ không. Cháu chỉ biết viết hồi ký không dễ chút nào

Ông Chủ cười khẩy:

Toi cần người có kinh nghiệm viết lách chứ không cần người mới tập tễnh vào nghề như cháu đâu

Phương Tần bình tĩnh nói:

Những người có chuyên môn và kinh nghiệm sẽ viết bằng kỹ thuật chứ không bằng trái tim. Bởi vậy, ông sẽ không tìm thấy sự thật, rung động trong những trang viết suôn sẻ đầy chất nghề nghiệp đó

Ông Chủ nhíu mày:

Căn cứ vào đâu cháu dám nói thế?

Tần thẳng thắn:

Cháu đã đọc một số hồi ký để tham khảo và rút ra nhận xét này

Ngả người tựa vào ghế, ông Chủ im lặng quan sát đứa con gái ngồi trước mặt mình

Con bé còn rất trẻ. Lâu lắm rồi ông không tiếp xúc với những đứa trẻ như nó, điều đó khiến ông tò mò muốn biết về con nhỏ

Giọng cười mở hơn, ông hỏi:

Cháu tên gì?

Dạ. Lê Thị Phương Tân

Ông Chủ gật gù:

Tên đẹp, không cầu kỳ hoa lá như những tên đồng trang lứa với cháu

Tần mỉm cười:

Mẹ cháu bảo tên con gái nên giản dị, dễ gần gũi nên mới đặt cháu như thế

Ông Chủ có vẻ thân thiện hơn:

Toi cũng thích mọi sự giản dị. Hy vọng khi viết lại cuộc đời của tôi, cháu sẽ không tô son trét phấn để nó có một bộ mặt như phường tuồng

Phương Tân thất thỏm:

Vậy là ông đồng ý?

Ông Chủ lơ lửng:

Cứ thử xem nào. Ngày mai, tám giờ cháu trở lại đây đã

Vâng. cháu sẽ đúng hẹn

Dắt xe ra khỏi biệt thự, Tần thở phào, nhưng trong lòng dấy lên chút âm ức, ông Chủ không hề nhận ra cô. Nhớ tới lời ông ấy lúc trước, Tần tự an ủi mình:

Mình sắp gặp vận may, cuộc đời mình sau này sẽ hạnh phúc

Phương Tân tò mò nhìn quanh phòng làm việc của ông Chủ

Tất cả đều bằng gỗ bóng lộn làm cô có cảm giác đang lạc vào thế giới khác. Điều đó cũng đúng, vì đây là lần đầu Tần ngồi trong căn phòng thế này. Cô sờ tay lên vách gỗ mát lạnh và nghe như mùi hương của từng xớ cây đang lặng lẽ toa? ra. Đây là thế giới của người giàu, Tần phải thân nhập vào thế giới đó và viết thật chính xác về họ

bà Mười mang vào cho Tần một tách trà. Vẫn là cái tách có nắp đậy men xanh biếc. Cô nhỏ nhẹ cảm ơn rồi đưa mắt nhìn quanh. Bên ngoài ô cửa sổ, sát tường rào, hoa hồng bạch nở từng chùm buông xuống đẹp tuyệt. Tần nghe được hương hoa lên nhẹ vào mũi mình

Giàu đúng là sướng. Tần cũng thích giàu, nhưng cô không điên như Khánh Như. Con bé mê kiếm tiền một cách quá lố. Giống như con thiêu thân, Như đang lao vào ánh sáng chói loà của các tụ điểm ca nhạc trong thành phố. Con bé tin tưởng mù quáng sẽ thành danh nếu được Nghiêm tiếp tục giúp đỡ như hiện nay

Con bé mong được nổi tiếng, được có một số vốn để sang làm bầu ca nhạc. Nó định hướng tương lai thật rõ trong khi Tần mò mẫm từng bước mà vẫn thấy bấp bênh

Giọng bà Muoi vang lên:

Ông chủ bận lỗ tay ngoài vườn. Cô chịu khó chờ nghen

Phương Tần đành gật đầu nhưng trong bụng rất âm ức

Hừ! Những người giàu thường lập dị. Làm việc với họ khó chịu thế này. Thời gian vốn là vàng bạc, sao Tần phải đợi mãi thế kia

Cô ngập ngừng rồi mạnh dạn nói:

Cháu muốn ra vườn với ông Chu

Ngoài đó chẳng có việc gì của cô hết

Cũng có thể. Nhưng quan sát ông ấy, với cháu cũng là việc

Bà Muoi cộc lốc:

Vậy thì theo tôi

Tần nói:

Cháu đi một mình được rồi

Bà Mươi gắt:

Không được. Nhà này ngăn nắp, nề nếp, chớ không có xô bồ như ngoài chợ đầu mà cô muốn đi đâu thì đi. Mất công người ta để mắt tới

Phương Tần tức sôi lên vì những lời trái tai của bà Muoi, nhưng vì chén cơm, cô đành phải nhịn

Lẻo đẻo theo sau, Tần ngậm miệng, mặc kệ bà ta có mắng chửi, chửi mè

Ra tới vườn, Tần thấy ông Chủ đứng trước một bàn đá. Ông ta đang thay đất cho một cây mai chiếu thủy thì phải

Vội về tỉ mỉ, nhẹ nhàng, ông lấy chiếc đũa tre soi phần đất bám vào bộ rễ, ông làm hết sức cẩn thận như sợ cây mai bị đau không bằng

Hất hàm về phía Tan. ông ra lệnh:

Ngồi đi

Phương Tàn kiên nhẫn nhìn ông Cho soi từng tí đất

Giọng ông vang lên:

Cháu đang cho rằng tôi đang làm việc vô bổ phải không?

Phương Tàn điềm đạm:

Dạ không. Trước đây, ba cháu cũng làm thế. Cháu từng phụ ba kiếm ra tiền với công việc này

Mắt ông Chủ ánh lên vẻ ngạc nhiên:

Ba cháu là nghệ nhân à?

Phương Tàn lắc đầu:

Ba cháu chơi tài tử thôi. Nhưng ông tạo dáng cây rất đẹp, nên nhiều vương kiếng nhờ ông đi sửa thế, tỉa cành. Hồi đó, cháu đi theo phụ ba

Ông Chủ tò mò:

Bây giờ ba cháu không làm việc này nữa sao?

Tàn buồn bã:

Dạ không

Ông Chủ chắc lưỡi:

Tiếc nhĩ!

Phương Tàn chớp mi:

Cháu cũng rất tiếc vì cháu thích công việc này lắm,

Đẩy cái kính lão trên sống mũi lên, ông Chủ nói:

Nếu thế thì phụ tôi một tay Vẫn còn nhiều cây đang chờ thay chậu

Vâng

Ông Chủ chỉ cho Tần một cây sơn trà dáng thân bẻ gần đó

Cô khệ nệ khiêng chậu đặt lên bàn và thông thạo dùng một chiếc đũa tre xom đất dọc theo mặt trong của thành chậu để cách ly khối đất ra khỏi chậu, sau đó Tần nằm gốc cây để kéo và đất ra khỏi chậu

Ông Chủ gật gù:

Có nghề lắm

Phương Tần nói:

Nhờ cháu quen tay thôi

Ông Chủ hỏi:

Sao ba cháu không làm việc này nữa?

Dạ, ba cháu mất rồi ạ

Ông Chủ kêu lên:

Chậc! Tôi vô tâm quá

Phương Tần gượng cười. Cô dùng đũa tre móc bớt đất ra, bắt đầu từ ngoài khối đất lần dần vào trong một cách cẩn thận

Ông Chủ có vẻ bồn chồn:

'Còn cha gót đỏ như son..!'. Cháu làm tôi nhớ đến mình hồi còn nhỏ. tôi mồ côi cha nên mới mười mấy tuổi đầu, tôi đã kiếm được tiền bằng mồ hôi nước mắt của chính mình. Hồi đó, tôi khỏe lắm. Tuy con nhà nghèo, nhưng tướng tá bậm trợn, sức vóc lớn hơn những đứa cùng trang lứa. Nhờ cái to xác, tôi với đứa em mới theo nghề vác mướn ở chợ

Cuoi nhếch môi, Ông Chủ nói tiếp:

Chợ chính là môi trường để cho bản chất tốt xấu của một con người phát triển. Anh em tôi lăn lộn ở chợ Bình Tây chừng hai năm đã thành dân bất hảo. Tôi được tôn làm đại ca lúc mười chín tuổi. Cũng từ đó, tôi nghĩ tới chuyện đổi đời để làm giàu

Ngừng tay, Phương Tần hỏi:

Ông đã làm thế nào để giàu ạ?

Ông Chủ xa xôi:

Đó là một câu chuyện rất dài, liên quan tới nhiều người, cháu à

Phương Tần hóm hỉnh:

Cháu đến đây vì câu chuyện rất dài ấy mà

Ông Chủ nói:

Chúng ta sẽ đề cập tới chuyện đó vào lúc khác, còn bây giờ, tôi muốn biết về cháu

Ngay lúc đó, Tần nghe tiếng chuông gọi cửa. Bà Muoi lạch bạch chạy ra mở rộng cổng. một chiếc xe phân khối lớn phóng vút vào, một thanh niên đeo kiến râm nông nghênh bước xuống

Tần gật đầu chào và được đáp lại bằng một nụ cười khinh khỉnh chỉ có ở những người giàu hóm hỉnh

Ông Chủ nhìn Tan:

Khải, con trai tôi đấy

Vừa nghe ông Chủ giới thiệu Phương Tan, Khải đã cười, một giọng cười xác xược

Vậy mà con tưởng nghệ nhân hoa cảnh không thôi. Ai ngờ lại là một...thợ viết

Mặt ông Chủ sa sầm xuống. Ông còn đang hàm hừ trong miệng đã nghe giọng bà Muoi:

Thưa ong, có điện thoại

Ông Chủ vừa bước vào, Khải đã kéo ngược ghế, khoanh tay, tựa cằm trên lưng dựa và ngồi đối diện với Tần. Đây là người mà cô đã chọn bức tranh 'Hạnh Phúc Xanh' cho anh ta à? Thật không xứng chút nào. Uổng bức tranh và cả công Tần đã chọn

Khải hất mặt:

Còn bé xíu thế kia mà đã thích cây kiểng. Thảo nào không lọt vào đôi mắt kèm nhem của ông cụ. Nói cho em biết, ba tôi không chỉ mê mấy chậu kiểng, ông vẫn còn đủ sức để yêu hoa cúc, hoa hồng. Liệu liệu mà giữ lấy thân đấy cô em nhỏ

Mặt đỏ ửng lên, Phương Tần nạt đại:

Anh nói bậy

Khải nhíp nhíp chân:

Đúng là bậy thật. Nhưng trên đời này chuyện gì lại không thể xảy ra. Nói bậy đâu có nghĩa là nói sai, nói trật

Tần hỏi:

Hừ! Tại sao tôi phải tin những lời của anh chứ

Khải lấy kính ra, đôi mắt anh ta cũng sắc và lạnh như đôi mắt ông Chu

Vì tôi là con ông ấy. Tôi phải biết rõ ba mình hơn ai hết. Viết hồi ký là một cách thi vị hoá, tiểu thuyết hoá cuộc đời kẻ tầm thường lên hàng vĩ nhân. một trò bịp bợm

Phuong Tần mím môi:

Toi không tin những lời của anh và tôi sẽ kể lại toàn bộ với ông Chu

Khải ngạo nghễ:

Người khôn ngoan không ai làm thế. Cô em cũng là người khôn ngoan, đúng không?

Phuong Tần làm thinh. Cuộc hội kiến này ngoài dự tính của cô. Lẽ ra, Tần phải chuẩn bị tinh thần gặp những người khác trong gia đình ông Chu, nhưng cô đã không lường trước việc này. Vì vậy cô hơi sốc khi nghe những lời đầy cay cú, nanh nọc của Khải

Tại sao Khải lại nói về ba mình bằng giọng điệu...mắt dạy thế kia nhỉ? Cho dù ông Chủ có yêu hoa cúc, hoa hồng, anh ta cũng không được nói vậy, nếu Khải là người có giáo dục

Tự dưng Tần bị hẫng khi nghe Khải thềm thì:

Toi sẵn sàng biếu cô món tiền kha khá để cô rút khỏi đây. Mấy trò hồi ký, hồi ức ấy, con cái như tôi chả ai tán đồng đâu

Phuong Tần sửng người lại. Khải không muốn ba mình viết hồi ký. Nếu vậy, chắc cuộc đời ông Chủ có nhiều điểm độc đáo khác người và con trai ông ta không muốn cuộc đời ấy được phơi bày trên giấy

Tần nghiêm nghị:

Toi thật sự không hiểu ý của anh

Khải gõ gõ tay lên bàn:

Trước đây cũng có mấy người tới nghe ba tôi kể chuyện đời để viết hồi ký hộ. Mà thật ra có gì đâu để viết. Chẳng là ông già buồn, muốn có người kể bên để kể lể chuyện...hồi đó của mình cho vui. Người già nào chẳng thích nhắc đến quá khứ. Ba tôi cũng vậy. Cô em cứ tha hồ nghe ông kể lể, nhưng chẳng nên viết hay làm chi cho phiền phức

Phương Tần kêu lên:

Anh nói thật à?

Khải gật gù:

Tiền biểu sẽ càng cao nếu cô em thuyết phục ông cụ bỏ đi một số tình tiết theo yêu cầu của tôi

Tần nhú mày:

Tại sao phải làm thế?

Khải nhấn mạnh:

Cô em không nên thắc mắc

Đặt cây son trà trở vào chậu, Phương Tần chắc giọng:

Toi không làm theo đề nghị của anh được

Khải ung dung:

Hình như những người kia cũng nói với tôi như vậy, nhưng rồi đâu cũng vào đó

Phương Tần cứng cổ:

Toi khác họ nhiều lắm

Khải cười khác đều:

Toi lại không thấy gì khác ngoài điểm 'Ngực non háu đá'. Mà thôi. Xem như chúng ta đã trao đổi xong. Tôi chờ trả lời của em

Tần nói ngay:

Toi đã trả lời rồi

Khải nhún vai:

Đâu cần nóng nảy. Cứ từ từ cho kỹ trước khi đặt bút xuống viết

Ông Chủ bước ra, giọng tiếc nuối:

Xin lỗi cháu. Tôi có chuyện phải đi. Hôm nay không làm việc được

Phuong Tàn đành ra về trước cái nhìn khinh khỉnh đặc ý của Khải

Cô ghé toà soạn tờ báo T để tìm anh Chiến. Vừa đụng mặt anh, Tàn đã mắng vồn:

Trời ơi! Chỗ này không ngon ăn như anh vẽ vờ chút nào

Chiến ngạc nhiên:

Vẫn chưa gặp được ông Chủ à?

Tàn âm ự:

Rồi. Nhưng toàn đụng chuyện đâu đâu. Chán chết

Ấm ức, cô kể một hơi những lời Khải nói. Chiến khoát tay:

Nó nói gì mặc xác nó. Em cứ bình chân như vại, làm tốt việc của mình

Phuong Tàn thắc mắc:

Tại sao Khải lại bảo ông Chủ còn đủ sức...yêu hoa hồng, hoa huệ?

Chiến tùm tùm cười:

Thằng bố lão ấy nói thế để em sợ mà rút lui, chứ ông Chủ khogn đến đời tệ vậy đâu

Tàn lại thắc mắc:

Tại sao con ông Chủ lại hong muốn ông ấy viết hồi ký?

Chiến xoay tròn cây bút bi:

Đó là điều em phải tìm hiểu đấy. Theo anh nghĩ, có con cháu nào thích thiên hạ nắm tay bố mình. Các ông có phải là chính khách đâu mà sợ sai một ly đi nghìn dặm

Phuong Tàn tròn mắt;

Nghĩa là anh ủng hộ em viết sai đi sự thật à?

Ấy! Anh không hề xúi em bẻ cong ngòi bút mà chỉ bảo em phải biết nghe, biết sàng lọc và biết cách viết sao cho vừa lòng khách hàng, nhưng lương tâm vẫn thanh thản

Phương Tần kêu lên:

Sao lần này rắc rối thế? Anh biết gì về gia đình ông Chụ..hí hí cho em nghe một chút coi?

Chiến so vai:

Chả biết gì. Riêng thằng Khải, anh có nghe tiếng. Nó là thằng chơi nông nhất trong những đứa quý tộc chơi nông ở Sài Gòn

Tần có vẻ quan tâm:

Bộ hắn ta ăn chơi lắm à?

Nghiêng đầu nhìn cô em họ, Chiến nói:

Không hẳn là thế, vì Khải cũng biết làm ra tiền. Hắn tuy còn trẻ, nhưng nắm trong tay một phòng trà và một vũ trường lớn ở Sài Gòn. Và em không nên để ý tới hắn

Phương Tần bật cười:

ANh an tâm. Em chỉ hỏi để biết về con người hắn mà đối phó, chớ không dám trèo cao đâu. Thôi, em về đây

Đưa Tần ra tới cửa phòng, Chiến cũng nói:

Chờ anh một chút

Quay vào bàn, túi lòi trong hộp tủ ra một túi sách nam khá đẹp:

cho thằng Nhật

Tần sẫm soi:

Ở đâu ra vậy?

Chiến cười:

Anh đi họp, người ta tặng. Bảo nó gắng học vào nhé

Vâng

Giọng Chiến ngập ngừng:

Nhớ để ý nó một chút

Phương Tần nhíu mày:

Nó có gì không ổn à?

Chiến lắc đầu:

Không. Nhưng ma túy bây giờ lên vào tận học bàn của từng lớp học. Mình phải dè chừng

Tần phản ứng ngay:

Anh bị bệnh nghề nghiệp rồi. Thăng Nhật không ngốc đến mức dینگ vào đó đâu

Phương Tần về nhà. Đã qua giờ tan học lâu rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Nhật. Một linh cảm mơ hồ chợt lướt ngang tâm trí cô. Đạo này thăng bé hay vắng nhà với lý do đi học

Những lời của anh Chiến lại vang lên khiến Tần lạnh xương sống. một gánh nặng khác gánh com áo gạo tiền lại ập xuống vai Tan, khiến cô ngọt ngọt, khó thở

Hiện tại, Phương Tần là trụ cột của gia đình, tất cả mọi trách nhiệm đều đổ vào cô, nhưng dù nặng nhọc thế nào, Tần cũng quyết làm tròn bổn phận

Chống tay dưới cằm, Phương Tần nghe Khánh Như hát mà hồn cô cứ trôi dạt về đây. Đây là lần đầu tiên trong đời, Tần được ngồi trong vũ trường nghe..nhạc sống và nhìn thiên hạ khiêu vũ

Đúng là ấn tượng. Ngươi cứ lâng lâng như đang lạc vào thế giới khác. Tần ngỡ ngàng nhìn từng cặp đưa nhau ra sàn nhảy. Điệu slow trong bóng tối mới tình tứ làm sao. Cô ngồi một mình, xoay tròn ly cocktail được trang trí thật đẹp và nhấp nhấp nỗi cô đơn

Việc viết hồi ký cho ong Chu vẫn dẫm chân tại chỗ, lý do ong ấy luôn bận bịu, không có thời gian trò chuyện với Tần. Anh Chiến đã tìm cho cô khách hàng mới, Tần đang viết những trang đầu cho người khách này

Tần giật mình khi có người ngồi xuống bàn của cô

Anh ta ngạo nghễ:

Chào

Trấn tĩnh, cô nhếch môi khi nhận ra Khải:

Chào

Cầm ly rượu chân cao màu nâu sóng sánh trong tay, anh ta làm như lịch sự lắm:

Tôi ngồi chung, không phiền em chứ?

Phương Tần khó chịu:

Nếu tôi bảo phiền thì sao?

Khải trâng tráo:

Tôi sẽ có cách làm em thoải mái

Búng tay gọi cô gái mặc áo dài trắng bung giỏ hoa lại, Khai mua hết

Dúi vào tay cô ta một mớ tiền, Khai hát hăm:

Chắc là đủ rồi phải không?

Cô gái rôi rít:

Dạ, thưa ạ

Không cần thôi đâu

Khai đặt những đoá hồng nhung rực rỡ về phía Tần, giọng ngọt như đường:

Cô gái nào cũng thích hoa, tôi tin chắc em cũng vậy

Phương Tần lạnh tanh:

Anh làm thế với mục đích gì?

Khai đều cáng:

Chỉ mua vui thôi

Tôi không nhận đâu

Khai có vẻ thích thú:

Sao dễ giận vậy em?

Phương Tần khinh khỉnh quay đi. Trên sàn diễn, Khánh Như đã hát sang bài hát thứ hai. Điệu cha cha cha sôi động vang lên, khiến không khí trở nên nóng nảy

Khai mời y như ra lệnh:

Nhảy với tôi một bài đi

Tần cộc lốc:

Tôi không thích

Khai nhìn Tần bằng nửa con mắt:

Không thích thì tới đây làm chi

Môi Tần cong:

Nghe nhạc, không được sao?

Uống một ngụm rượu, Khai cười khẩy:

Nếu là thưởng thức, chả ai nghe ca sĩ hạng này hát. Ngươi ta vào đây để tìm kếp, tìm đào. Em vờ vĩnh trông khó coi quá

Phương Tần cứng họng vì những lời của Khai. Có lẽ anh ta nói đúng, phụ nữ ngồi một mình như cô ở đây hình như rất hiếm. Lẽ ra Tần phải nghĩ tới điều này khi nhận lời mời của Khánh Như. Nhưng chưa lần nào tới vũ trường, phòng trà, Tần làm sao biết trước mà lường cơ chứ

Giọng Khai lại vang lên:

Nào! Tôi chưa mời ai hai lần đâu nhé

Phương Tần nghiêm mặt:

Anh mời làm đối tượng rồi. Tôi không biết nhảy

Khai bắt bẻ>:

Không biết hay không thích?

Cả hai thứ

Khai xoa cằm:

Tiểu nhị!

Rồi anh ta thắc mắc:

Chẳng lẽ em vào đây nghe hát thật?

Phương Tần nhún vai:

Anh muốn nghĩ sao cũng được

Vừa lúc đó, Khánh Như bước tới, giọng con bé thích thú:

Ủa! Hai người quen nhau à?

Khai tủm tỉm cười:

Thì ra Phương Tần là bạn của Khánh Như

Như nũng nịu:

thế anh Khai không là bạn của em sao?

Khai lúng lợ:

Anh đâu dám

Như chớp mi:

Thử...dám đi. Em sẽ hát hay gấp mấy lần vì anh đó

Khai uống hết ly rượu trong tay:

Nói nghe cảm động quá. Anh sắp say vì những lời của em đây

Nhìn...đồng hoa hồng trên bàn, Như ríu rít:

Đẹp...như mơ. Công tử Khai xin thật. tặng cả ôm hoa thế này làm sao em cầm hết

Khai khó chịu:

Em nghĩ hoa này tặng em à?

Thấy Khánh Như xụ mặt, Phương Tần vội lên tiếng:

Như hát hay thế kia, anh Khai tặng cả ôm hoa là đúng rồi

Khai cười khẩy, không nói thêm lời nào. Anh ta trở về bàn của mình, nơi có một cô gái mặc áo yếm khoe lưng, hở ngực đang ngồi chống tay chờ. Khai cộc

cần kéo cô ta ra sàn nhảy. Hai người ôm siết lấy nhau theo điệu nhạc một cách tình tứ khiến Tần quay đi chỗ khác

Cô uể oải:

Tao chịu không nổi bầu không khí này chắc phải về sớm thôi

Khánh Như nhăn mặt:

Ở lại thêm một chút đi

Tần nói:

Mày hát rồi, còn gì để xem đâu mà ở

Như chớp đôi mi giả cong vút, cứng đờ:

Thì ngồi nói chuyện với tao. Này! Sao mày quen với hắn tài vậy?

Tần chép miệng:

Oan gia ngõ hẹp chớ tài tình gì. Tao đang nhận viết hồi ký cho ba hắn đấy

Khánh Như trầm trồ:

Xem như mày trúng mánh rồi. Nhưng coi bộ quan hệ đôi bên hơi xấu

Tần ngập ngừng, cô nhớ những lời Khai nói với mình hôm gặp mặt đầu tiên và bảo:

Tao không thích tuýp đàn ông có vẻ tự đắc, tự mãn như hắn

Khánh Như cười cười:

Anh ta là cái mỏ bác đấy em ạ

Phương Tần bĩu môi:

Hắn có là cái mỏ kim cương cũng không liên quan đến tao

Khánh Như nói:

Nhưng với tao thì có. Khai là chủ nhà hàng này đó

Rồi như lảng đi:

Công việc của mày dạo này sao rồi?

Tần chép miệng:

Tiến chậm như rùa, nếu không muốn nói là giậm chân tại chỗ

Khánh Như tò mò:

Lý do tại sao?

Phương Tần ưỡn oải:

Ông Chu, bố của Khai bận liên miên nên tao vẫn chưa được nghe ông ấy kể tí nào về cuộc đời, bởi vậy làm sao viết lách gì

Khánh Như nhếch môi:

Ông già ấy bận ở sân tennis chớ bận gì

Tần ngạc nhiên:

Sao mà biết?

Giọng Khánh Như tỉnh queo:

tao luôn luôn để ý tới người giàu, đương nhiên phải biết rồi. Không ngờ mà lại viết hồi ký cho ông Chu Ông ta có nhiều giai thoại lắm đấy

Phương Tần vội bảo:

Kể cho tao nghe với

Khánh Như lắc đầu:

Không nên. Để đầu óc trong sáng mà viết, bao giờ viết xong tao sẽ kể cho mà nghe

Tần xịu mặt:

Viết xong rồi, nghe làm chi nữa

Khánh Như cười, mắt nhìn chăm chăm vào sàn nhảy, nơi Khai và cô bồ vẫn tình tứ diu nhau từng bước

Như bỗng nói:

Khai đang là đích nhắm của nhiều cô gái, muốn trói được chân hắn không phải chuyện dễ

Tần kêu lên:

Đừng nói với tao hấn cũng là đích nhắm của mày ghen

Khánh Như nhấn mạnh:

Tao không bỏ qua bất cứ đích nhắm nào để trở nên giàu có

Phương Tần im lặng. Cô xốn xang nhận ra Khánh Như không giấu việc thích kẻ cận những người giàu có, thế lực. Ra đời hai ba năm, con bé đã bị cuộc đời cuốn vào vòng xoáy của nó. Tần để ý thấy dạo sau này Như hay đề cập tới giàu, nghèo, tiền bạc, những thủ đoạn làm giàu. Như tỏ ra nể nang những tay trẻ tuổi, giỏi vung vãi nhiều tiền và luôn miệng khen cách sống của họ

Khánh Như đang thay đổi. Phương Tần nhận ra điều đó, nhưng không biết phải nói sao với Như khi con bé vốn chủ quan, tự cao và hay giận

Giọng Như vang lên:

Tao không sống hiền lành, an phận như mày. Phải mạnh dạn, tự tin, giao thiệp rộng vào mới tồn tại nổi với cuộc sống này

Phương Tần bất bình:

Tao vẫn còn tồn tại, chớ có bị đào thải đâu

Khánh Như...chém một câu:

Tồn tại trong nghề đói còn tệ hại hơn là đào thải

Thấy mặt Tần xụ xuống, Như giả lả:

Thấy mày cực quá, tao sốt ruột

Uống hết ly cocktail, Tần nhỏ nhẹ:

Đâu ai muốn nghèo đói, và không phải ai cũng có cơ hội làm giàu. Bởi vậy, tao xin nhường cả cơ hội của tao cho mày

Không ngờ Tần đang mỉa mai, Như Cười:

Rồi mày xem, tao sẽ là bà chủ lớn

Phương Tần cầm ví lên:

tao về. Cám ơn buổi tối của mày

Khánh Như vẫn tiếp tục nói:

Ngày nào đó tao sẽ mời mày tới nhà hàng ca nhạc do tao làm chủ

Phuong Tần gật gù:

Tao đang chờ được làm khách mời danh dự đây

Vừa ra tới cổng, cô đã nghe tiếng Khai. Giọng anh ta xách mé:

Viết lách tới đâu rồi?

Phuong Tần ngang ngạnh:

Tôi có quyền không trả lời câu hỏi này vì muốn giữ bí mật cho khách hàng của mình

Khai khịt mũi:

Bí mật quái gì khi tôi đi guốt trong bụng ba mình. Sao lúc nào em cũng làm ra vẻ nghiêm trọng hết vậy?

Tần thở nhien:

tôi phải cảnh giác khi nhớ tới đề nghị trước đây của anh

Khai li lợm:

Tôi muốn biết em đã viết tới đâu rồi?

Phuong Tần chua ngoa:

Chưa tới đâu cả. Cuộc đời của ba anh bằng...ba cuộc đời người khác, đâu dễ viết. Xin lỗi. Anh để tôi về được rồi chứ

Khao ngạo nghề:

Chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa. Tôi chưa bỏ qua chuyện này đâu

Tần ngoác chiếc xe ôm. Về nhà, cô thấy có mỗi mình bà Quý đang ngồi xem ti vi

Co hỏi ngay:

Thằng Nhật vẫn chưa về hả mẹ?

Mất không rời màn hình, bà Quý trả lời:

Nó học nhóm ở nhà Nhã Yến mà

Tự dung Tần bực bội:

Vẽ chuyện

Bà Quý bênh cậu quý tử:

Hàng xóm hát karaoke tối ngày, làm sao nó học

Tần cau có:

Trước đây con cũng học ở nhà. Mẹ cứ chiều lắm vào, nó kiếm chuyện đi chơi đó

Bà Quý trợn tròn mắt:

Hay thật. Thằng bé có làm gì sai đâu nào. Rõ ràng nó tới nhà Nhã Yến mà

Phương Tần mím môi:

Đuoc rồi. Con sẽ đến đây xem có thằng quý ấy không

Dứt lời, cô dắt xe ra, đạp một mạch tới nhà Nha Trúc, chị Nhã Yến là bạn thời đại học của Tan, nhà họ cách nhà cô không xa, Tần đi ngang nhưng chưa bao giờ ghé vào. Cô không thích Nhã Trúc và dĩ nhiên Nhã Trúc cũng chả ưa một con nhỏ bạn nghèo như Tan

Nhật bảo Nhã Yến rất thích nó. Mỗi sáng, con bé chạy chiếc Max II trắng tinh tới...rước thằng nhóc đi học, trưa đưa về tận nhà. Tần thấy hơi chướng mắt, nhưng cô chưa nói năng gì Nhật. Giờ chắc phải đến lúc lên tiếng rồi

Nhấn chuông, Tần không phải chờ đã có người mở cổng. Cô khá ngạc nhiên vì người đó chính là...đại tiêu thư Nhã Trúc. Trên hành lang là một anh chàng cao lớn, đẹp trai mà mới thoạt nhìn, Tần cũng đoán chắc là bồ của Trúc

Con bé rồi rít khiến Tần thấy ngại:

Trời ơi Phương Tần! Gặp bồ mình mừng quá. Vô nhà chơi

Phương Tần gượng gạo:

Tiếc là mình đang vội..Trúc cho mình hỏi, Nhật có tới đây không?

Nhã Trúc vẫn tươi cười:

Có. Nhật đang học với Yen. Để mình gọi chọ Mà vào nhà đã, vội gì dữ vậy?

Vừa nói, Trúc vừa kéo tay Tan, cô miễn cưỡng dựng xe ngoài cổng rồi bước theo Trúc, mặc kệ anh chàng...đẹp trai tò mò nhìn mình

Nhà Nhã Trúc đang có khách thì phải. Đi tới hàng hiên, Phương Tần ngần ngừ khi thấy bên trong có nhiều người

Cô cương quyết dừng lại:

Mình đợi ở đây được rồi

Nhã Trúc nhún vai:

Tùy bỏ thôi, mình kong ép nhưng hơi buồn bạn bè đấy

Phương Tần chớp mắt, cô thoáng bối rối khi bắt gặp cái nhìn của anh chàng đẹp trai. Anh nhìn cô với ánh mắt hết sức lạ khiến Trúc phải cau mày. Kéo tay..anh bỏ, Nhã Trúc bước vào phòng khách bằng bước chân của một người tự mãn. Cách đi của nó khiến Tần liên tưởng đến Khai, những kẻ giàu có dường như ít nhiều vẫn có vài điểm giống nhau

Phương Tần nhếch môi khó chịu, cô không cho rằng mình ganh tỵ với Nhã Trúc, nhưng rõ ràng cô ưa không nổi con bé, nhất là kiểu giả dối của nó vừa rồi

Ngay lúc ấy mắt Tần ngừng lại, cô sững sốt khi nhận ra trong đám khách đang ngồi trong salon nhà Nhã Trúc có cả ông Chụ Ông ta đang đứng lên từ ghế mọi người để ra về

Tần vội bước xuống tam cấp mà ngồi vào ghế đá, sau một chập hoang hậu. Cô không muốn ông ta thấy cô sợ rở trong ngôi nhà giàu sang này. Mọi sự giới thiệu đều chả ích lợi gì, trái lại còn thêm phiền phức

Ông Chu không về mình, cạnh anh còn có...anh bỏ của Nhã Trúc. Anh chia tay, thăm thiết với con nhỏ bằng một vòng ôm siết ngang eo. Khẽ mỉm cười với Tần như thay cho lời chào, anh chàng bước theo ông Chụ Chẳng lẽ hai người đi chung với nhau? Mà Tần thắc mắc làm quái gì chứ? Ông Chu giao thiệp rộng, ông ta đi chung với ai lại không được?

Phương Tần ngạc nhiên khi nghe Nhã Trúc bảo:

Bác trai hơi quá chén, anh phải để ý đấy

Chàng đẹp trai mỉm cười:

Anh biết chăm sóc ba mình mà

Thì ra đây cũng là con ông Chụ Chả biết gã con trai này có...trời đánh như Khai không, mà nghe cách nói chuyện coi bộ hiểu thảo thế

Bỗng dưng Phương Tần bĩu môi khi nghĩ anh ta đang đóng kịch. Nếu đúng, anh ta xứng với Nhã Trúc thật

Đến trước mặt Tan, Nhã Trúc lạnh lẽo:

Chờ một chút, thằng Nhật sẽ ra ngay Nãy giờ có vào nhưng thấy nó đang ăn như sắp chết vì đói, nên không nổi gọi. Tội nghiệp sức trai đang lớn, thiếu thôn làm sao đủ sức học

Dứt lời, Trúc hất mặt bỏ đi, mặc cho Tần ngồi với nỗi ghen dung lên cổ

Tính cách thật của Trúc lộ ra rồi. Cô không hiểu sao Nhật lại dứt đầu vào đây chịu nhục nhỉ?

Chờ gần mười lăm phút, Tần mới thấy Nhật hí hửng đi bên Yên, hai đứa tút ta tút tít trông mới vui làm sao

Thấy cô, Nhật kêu lên:

Ủa chị Hai! Sao lại ngồi ở đây?

Nghe cách Nhật hỏi, Tần thừa biết nãy giờ Nhã Trúc không hề gọi thằng bé như đã nói, cái con...yêu nữ ấy thật đáng nguyên rủa

Cô cộc lốc:

Đi về!

Rồi đứng dậy xăm xăm ra chỗ dựng xe đạp

Nhã Yên chạy theo giọng lo lắng:

Chuyện gì vậy chị Tần?

Nhìn vẻ ngờ ngác của Yên, Tần bỗng chạnh lòng, cô dịu dàng:

Không có gì. Chị đi công chuyện ngang nên vào gọi thằng Nhật cùng về cho có chị có em

Chị đợi lâu chưa? Sao không ai gọi tụi em hết kia?

Phương Tần gượng cười:

Chị mới tới thì tụi em ra đây

Nhã Yên nhì Nhật:

Nhật về đi. Mai Yên tới đón

Hai chị em cộc cạch cách ben nhau. Nhật thắc thỏm:

Sao chị lại tới đó?

Phương Tần lạnh lùng:

Xem mày có học chung với Nhã Yến không?

Nhật nhếch môi:

Kiểm tra đột xuất à? Chị không hề tin em

Tần nghiêm nghị:

Chị không thích em lân la với bọn nhà giàu. Là con trai, em phải tự trọng, thậm chí tự cao, ngạo mạn, chứ đâu thể đeo theo con gái. Nó khinh cho đấy

Nhật có vẻ sững sốt vì những lời Tần nói. Cậu im lặng đạp xe, một lát mới lên tiếng:

Nha Yan rất tốt, con bé không như chị nghĩ đâu

Giọng Tần đanh lại:

Nhưng Nhã Trúc rất kiêu ngạo, hợm hĩnh. Nó bảo em đang...bận ăn như sắp chết vì đói, nên không nở gọi, và bỏ mặc chị chờ hơn 15 phút

Nhật phẫn nộ:

Em chỉ ăn chén chè với Yen cho vui, vậy mà bà Trúc lại...lại...

Phương Tần nhấn mạnh:

Trúc muốn làm mất mặt chị. Trước đây học chung, chị lạ gì tính cách của nó. Nhà mình nghèo, em phải dũ gìn danh dự, ý tứ với bọn nhà giàu, nếu không muốn bị chúng sĩ nhục

Nhật lầm lì:

Em hiểu rồi

Phương Tần nuốt tiếng thở dài và thấy thương em đứt ruột

1 ngày nữa lại trôi qua Phương Tần không biết ngày mai có điều gì mới đang chờ đón mình